

ныты философы ся смѣяль на челоуѣческыты работы. За да докажемъ, че смѣхътъ му е безумень, ные щемъ ся съставимъ една дилемматическж дохваткж, и щемъ оборимъ смѣха му съ слѣдующый образъ: *нѣмашь право, о Демокрите, да ся смѣениаь челоуѣческыты работы; защото ты или за лошиты, или за добрыты, или най-послѣ за срѣдниты, (сирѣчь за оныя, които не сж ни добры ни лоши) ся смѣешь. Ако смѣхътъ ти е за лошиты, нѣма си мѣстото; защото тѣ сж достойны повече за плачь а не за смѣхъ; ако ли рѣчешъ за добрыты, и тука смѣхътъ ти е безумень, защото добрыты работы сж достойны за похвалж, а не за смѣхъ; ако ли най-послѣ ся смѣешь за срѣдниты, и въ тоя случай нѣмашь никакво право, защото и тѣ не сж достойны ни за плачь, ни за смѣхъ: слѣдователно смѣхътъ ти е безумень.*

Дилемма е и слѣдующето на нашій спаситель изрѣченіе: *Ако съмь рѣкълъ злѣ, свидѣтельствуйвай го; ако ли добрѣ, защо мя биешь?* Коего за да приеме правилнжъ си формж трѣбва да ся нареди тѣй: *или добрѣ съмь рѣкълъ, или злѣ; ако злѣ, докажи го, ако ли добрѣ, защо мя биешь?* Тая дохватка е много силна, кога ся употрѣби добрѣ, и може до ся увеличи, напѣстри и тя както другыты.

Забѣлѣжка. Слѣдующый анекдотъ показва каква сила и изрядность има тая дохватка. Нѣкой си царь обзаложилъ и провъзгласилъ голѣмъ опредѣленъ награда ономува, който бы сполучилъ да може да го излѣже съ какъто да было лѣжж. Колкото лѣжци ся прѣдставляли прѣдъ него, за да го лѣжатъ, той все отговарилъ, че онова, що му казвали е вѣроятно, възможно, и тѣй гы отпращалъ, безъ да каже нѣкому, че не хваща вѣрж. Доволно врѣме той слѣдвалъ да ся забавлява съ лекоуміето на хората. Единъ хытръ челоуѣкъ измыслилъ една дилемматическа лѣжж и спечелилъ обзаложенжъ награда. Той ся явява единъ день въ царскыя дворець съ единъ конь, натоваренъ съ двѣ голѣмы делвы; царьтъ като го видѣлъ, накаралъ да го изведътъ прѣдъ него, и попыталъ го, що иска. Царю, отговорилъ лѣжецьтъ, покойный отецъ на Ваше Величество, кога градялъ тойзи палатъ. намѣрилъ ся въ нуждѣ за пары, и поискалъ отъ мой баша, който му былъ далъ на заемъ тѣя двѣ делвы пѣлны съ жѣлтицы, и на смъртныи си часъ ми завѣща, кога ми потрѣбвать пары, да дейдѣ при Ваше Величество да ми гы дадете, та заради това съмь дошълъ. Това е една брадата лѣжж, отговорилъ царьтъ. Царь, отъ двѣтъ едно, приложилъ лѣжецьтъ, или е лѣжж, или е истина това що казвамъ; ако е лѣжж, както самъ исповѣдвашь, въ тоя случай азъ тя съмь излѣгалъ, и слѣдователно азъ печелѣж